

Contribuții la studiul manipulării prin cuvânt

Inga DRUȚĂ

„Mijlocul esențial pentru manipularea realității este manipularea cuvintelor.
Dacă poți controla înțelesul cuvintelor, atunci poți controla și oamenii
care trebuie să utilizeze cuvintele.”
(Philip K. Dick)

Încă din Antichitate, filosofii și oratorii și-au făcut o preocupare primordială din studierea limbajului pentru a dezvălui secretele în care constă puterea acestuia, deoarece capacitatea omului de a comunica este o condiție *sine qua non* a succesului în orice domeniu. Trăsătura specifică a omeniilor de a comunica *prin cuvinte* este un „dar sublim”, cuvintele oferind posibilitatea de a da comunicării interumane o formă concretă – ca unelte ale gândirii și ca „descărcare de sine” emoțională (Roman Jakobson).

În ultimul timp științele comunicării se ocupă tot mai mult de *puterea cuvintelor*, de *consecințele* folosirii cuvintelor în comunicare. Efectul cuvintelor în diverse ambianțe sociale poate fi benefic, dar poate fi și nociv, atunci când utilizarea abuzivă a cuvintelor (prin distorsiuni semantice, schimbarea semnificației uzuale, excesul de cuvinte străine în locul celor tradiționale pentru a ascunde/a masca realitatea) duce la deturnarea comunicării. Efectele benefice ale cuvintelor sunt evidente îndeosebi în *negocieri*, prin care se evită uneori războaie sau alte soluții violente într-un conflict, dar și în terapia verbală, în relațiile dintre prieteni, îndrăgostiți și chiar în *formulele de politețe* („mici cuvinte”), care trec uneori neobservate, dar fără care relațiile umane „scârțâie” ca un scrânciob neuns (Slama-Cazacu 2005: 121).

Pe de altă parte, limbajul servește uneori pentru minciună, pentru persuadare, pentru manipulare. În toate epocile, omul a utilizat limbajul pentru a împărtăși adevărul sau minciuna. „Vai de cei care zic răului bine și binelui rău, de cei care amestecă întunericul cu lumina și lumina cu întunericul”, zicea profetul Isaia. Din cele mai vechi timpuri, cei puternici au apelat la nuanțele ascunse ale limbajului pentru a-i domina pe semenii lor. Știința însăși e un domeniu de putere, iar manipularea prin limbaj este o formă de exercitare a acesteia în pofida opiniei celor care acordă prioritate științei. Minciuna devine treptat insuficientă, simțindu-se necesitatea introducerii unui nou tip de limbaj (e ceea ce George Orwell numește „neolimbaj”), unde eufemismul apare drept un element indispensabil.

Manipulare pentru mulți dintre noi este un cuvânt tabu. Se preferă termenii *influențare*, *negociere* sau *convingere*. Se vorbește chiar despre așa-numita „manipulare pozitivă” sau „influențarea cu integritate”, invocându-se argumente de genul: „Trebuie să acceptăm evidența: manipularea este inerentă oricărei

comunicări, de orice natură ar fi ea. Comunicarea cu sine însuși, cu altul, cu alții...” (Erica Guilane-Nachez).

Dimensiunea definitorie a limbajului politic este „limitarea capacității comunicative” a mesajelor sugerate (Tatiana Slama-Cazacu). Orwell numește această particularitate „obnubilarea gândirii”. Prin ascunderea aspectelor defavorabile celor ce propagă limbajul de lemn (eufemismul este o parte componentă indispensabilă a acestuia), se realizează o certă manipulare. Aceasta, deosebită de persuasiune sau de argumentare, este inducerea, în special pe cale verbală, a unor reacții ale receptorului care pot chiar să contravină interesului acestuia, dar sunt menite să fie, în orice caz, în favoarea emițătorului. Pentru realizarea manipulării sunt folosite îndeosebi strategii comunicaționale pentru înșelarea destinatarului, pentru insidioasa subjugare a acestuia, prin „stăpânirea minții” pe o cale neobservată, aproape subliminală.

Manipularea prin limbaj contribuie la instaurarea și apoi la consolidarea unei Puteri (de orice natură: politică, economică, comercială-publicitară, religioasă). În Germania „de Vest” se crease termenul cosmetizat *Gastarbeiter* „lucrător invitat, oaspete” în loc de *imigrant*, în Italia *collaboratrice familiare* („colfa”) în loc de diverși termeni pentru „servitoare”. Prin astfel de eufemisme fie sunt acoperite realități neplăcute, fie se împiedică înțelegerea unei situații, fie se încearcă modificarea imaginii compromise a unor fapte, acțiuni, obiecte de către o Putere politică, economică, tehnocrată, comercială etc. Se recurge în acest scop la verbe incitante, la epitete-hiperbole, la substantive cu sens modificat, care să funcționeze ca niște clișee pentru a „machia” realitatea și, în final, ca efect al manipulării, credibilitatea comunicării poate fi anihilată.

Referindu-se la acest fenomen, distinsa lingvistă Tatiana Slama-Cazacu comentează: „a disponibiliza cosmetizează faptul de «a da afară», *disocupat* «sună altfel» decât *șomer*, *eveniment rutier* decât *accident*, *retard* decât *întârziere* (mentală), *suicid* decât *sinucidere*... [Aceste cuvinte] dezvăluie o «stratagemă»: jocul de-a cuvântul necunoscut sau cu aureola «străinătății»” (Slama-Cazacu 2005: 124).

Cel mai frecvent, eufemizarea este determinată de intenția actorilor comunicării de a „îndulci” unele cuvinte prea dure, de a reduce, așadar, *puterea* lor asupra receptorului sau chiar de a deturna efectul lor nociv în unul cvasipozitiv, cf. eufemismele sociale: *vârsta a treia* „bătrânețe”, *țări în dezvoltare* (sau *lumea a treia*) „state sărace”, *precaritate* „sărăcie”, *marginalizați economic* (sau *defavorizați*) „săraci”, *nevăzător* „orb”, *hipoacuzic* „surd”, *afro-american* (sau *minoritate vizibilă; de culoare*) „negru”, *supraponderal* „obez” etc. Unele eufemisme se substituie în timp, după ce efectul lor „cosmetizant” se tocește prin uzajul frecvent sau se degradează, v. seria concludentă *invalid* → *infirm* → *persoană cu handicap* → *persoană cu dizabilități* → *persoană cu nevoi speciale*.

Totuși, tabuizarea excesivă a unor cuvinte, eufemizarea fără limite poate duce la o manieră de exprimare extrem de politicoasă, dar vagă, imprecisă, cu estomparea referentului până la negarea funcției de desemnare. Ar lua naștere, astfel, un limbaj în care cuvintele ar fi codificate din perspectiva „politically correct”. Să urmărim o serie de cuvinte-fondante în hârtie de staniol (majoritatea provenind din franceza actuală): *campanie de sensibilizare* „propagandă”, *a cenzura* „a modera”, *refugiat economic* „muncitor clandestin”, *pacificare* „represiune”, *odihnă involuntară*,

perioadă de tranziție în vederea reorientării în carieră „șomaj”, itinerant, marginal „vagabond, homeless”, persoană debusolată din punct de vedere etic „escroc”, irațional „idiot”, contribuție „impozit”, hipovigilență „lipsă de atenție”, a motiva „a manipula”, deficit al imaginii de marcă „proastă reputație”, prudent „fricos”, piele matură „riduri”, explorare de sine „solitudine”, spațiu de convivialitate „cafenea”, clasa turiști (transporturi) „clasa a treia”, non-victorie „înfrângere”, contraperformanță „ratăre” (ultimele două cuvinte ilustrează pregnant principiul *Novlangue*: unui termen pozitiv i se atașează un prefix pentru a se obține antonimul său, fără însă a se evoca conotația negativă a acestuia).

În *Logique de Port-Royal*, Descartes susține că „cel mai bun mijloc de a evita confuzia asupra cuvintelor din limbile «ordinare» este aceea de a crea o nouă limbă și noi cuvinte, care să se potrivească doar cu ideile pe care dorim să le reprezinte”. Vedem că preocuparea se îndreaptă spre o limbă „bine făcută”, perfectă, în opoziție cu limbile „vulgare”, naturale; și toate acestea în numele unei logici formale. Dacă vom atribui afirmația lui Descartes modului de creare a discursului politic, vom surprinde arta oratorilor de a construi un nou limbaj, un alt mod de comunicare, unde eufemizarea realității ocupă un rol primordial. Aceasta e susținută totodată de un șir de procedee precum metaforele, repetițiile, intertextualitatea.

În discursul politic, unul dintre termenii favoriți este *provocare*, care poate „cosmetiza” diverse realități dure. De exemplu, îl surprindem în discursul lui Owaise Saadat, reprezentantul Băncii Mondiale în România, cu referire la situația economică din România: „România a trecut în ultimul deceniu printr-o perioadă plină de *provocări socioeconomice* majore, chiar de unele dezamăgiri...” De fapt, vorbitorul a evitat să pronunțe termenul *criză economică*... Sau să urmărim discursul lui Jimmy Carter, ex-președinte al SUA, la o conferință privind dezvoltarea medicinei, ocrotirea sănătății pe plan internațional („Remarks of Mr Jimmy Carter, former President of the United States of America, at the World Health Assembly”). Sunt evocate un șir de maladii și încercările de combatere a acestora, măsurile de eficientizare a încercărilor etc. Aceste dificultăți iau proporții mari din cauza sărăciei devastatoare – poate cel mai teribil flagel. Problemele enumerate sunt calificate de J. Carter drept „cele mai mari *provocări*” („the greatest *challenge*”) întâmpinate de omenire la momentul actual. Dimensiunea eufemistică a expresiei este evidentă. Constatăm în discursurile contemporane o obișnuință a politicienilor de a numi problemele social-economice majore „provocări”, în scopul de a le atenua gravitatea.

După tragicele evenimente din 11 septembrie, administrația americană a pus în uz mai multe expresii care le evocă, promovând totodată un sentiment exacerbat al excepționalismului american destinat să schimbe lumea. Anumite forțe din SUA susțin că utilizarea valorilor morale „permite” justificarea oricărei acțiuni externe a Statelor Unite, prezentând acțiunile imperialiste ale SUA ca pe o „forță în slujba binelui” (*force for good*), expresie lansată de Max Boot („U.S. Imperialism: a force for Good”, *National Post*, 13 mai 2003). Prin asemenea expresii ipocrite, Washingtonul își arogă dreptul de „a educa” întreaga omenire, promotorii acestei politici erijându-se în „cruciații democrației”. Aceleași evenimente au generat și concepția despre „Imperiul binevoitor” (*Benevolent Empire*), care se referă la optica asupra Islamului ca nou inamic căruia trebuie să-i anticipezi daunele: de aici înainte,

răsturnarea pe care ar putea-o prilejui inamicul solicită o intervenție americană, ale cărei efecte destabilizatoare nu mai trebuie justificate. („Când ideile dau greș, ne vin în ajutor cuvintele.” – Johann Wolfgang von Goethe)

Și celălalt imperiu, estic, furnizează suficiente exemple de eufemisme sau de expresii mai mult decât manipulative, șocante prin cinismul și neadevărul lor flagrant. În momentul în care prim-ministrul rus, Vladimir Putin, făcea pe Postul Public de Televiziune „Prime” declarația conform căreia „Rusia a avut și are un rol istoric de *stabilizator*, *pacificator* și *civilizator* în Caucaz”, trupele rusești descindeau în orașul Gori, aflat în apropierea Osetiei, iar aviația bombardă obiective aflate pe întregul teritoriu al Georgiei. Este cunoscut în toată lumea rolul „pacificator” al unor trupe străine într-o altă țară, termenul *pacificare* fiind decodat, în funcție de contextul geopolitic, ca „intervenție”, confruntare armată”, „represiune” ș.a. Cât privește pretinsul „rol *civilizator*” al Rusiei în Caucaz, despre ce fel de „civilizație” poate fi vorba, dacă imperiul rus a fost înființat abia în secolul al XVI-lea, iar națiunea georgiană (*kartveli*) are o istorie trimilenară...

Evenimentele istorice importante, îndeosebi războaiele, își lasă amprenta asupra limbajului. S-a afirmat că Războiul din Vietnam sau cel din Irak au generat propriul limbaj pentru a exprima, pe de o parte, caracterul vicios al războaielor, iar, pe de altă parte, ca reflex viu de *respingere a limbajului oficial* (Silvia Pitiriciu). Într-adevăr, orice război este, înainte de toate, un conflict ideologic, astfel încât distorsionarea limbajului are un dublu scop: întâi, să atragă și să manipuleze adversarul (militari și populație civilă) prin propagandă, apoi, să dezinformeze propria tabără pentru a ascunde realitatea crudă a războiului (pierderi umane, eșecuri, atrocități). Sunt două obiective care converg într-un singur punct: o limbă nouă, artificială, concepută să *camufleze realul*. George Orwell sintetiza principiile *Nouvorbei* (*NewSpeak* sau *Novlangue*) (o limbă ruptă de realitate, menită să domine și să manipuleze gândirea): „Dincolo de radierea cuvintelor evident eretice, reducerea vocabularului era socotită un scop în sine, motiv pentru care niciun cuvânt ce putea fi suprimat nu era lăsat să supraviețuiască. *Nouvorba* era concepută nu pentru a extinde, ci pentru a restrânge sfera de gândire și acest scop era sprijinit, în mod indirect, de reducerea la minimum a cuvintelor disponibile“ (1984: 264).

Astfel, în limbajul intervenției din Irak, metaforele sunt camuflate într-un limbaj retoric, conceput să susțină acțiunea și războiul: *embedding* „înglobare, încorporare, încastrare“ (termen aparținând limbajului specializat – construcții, mecanică) – prin care Pentagonul a desemnat plasarea ziariștilor în cadrul unităților militare pentru ca aceștia să fie protejați, să transmită informații exacte și să demonstreze lumii întregi că forțele americane respectă legile războiului; de fapt, este vorba de o cenzură militară subtilă și de manipulare, întrucât ziariștii *embedded*, încorporați în unitățile militare, își pierd obiectivitatea din cauza solidarității care se naște, în condițiile speciale de luptă, între militari și ziariști; reporterii care au transmis pe cont propriu sunt numiți *unilaterals* „unilaterali“ – jurnaliști independenți care nu însoțesc unitățile militare, cu mențiunea că aceștia au reprezentat cele mai multe victime din rândul ziariștilor...

Swamp „mlaștină“ este un termen de propagandă prezent în discursul politicianilor în vreme de război, care indică o situație fără ieșire, o luptă fără speranță pentru adversar; de aici, și expresia folosită de președintele Bush după

atacurile teroriste de la 11 septembrie – *to drain the swamp of terrorism* „a asana mlaștina terorismului“.

După 1975, când ultimii militari americani se retrăgeau din Vietnamul de Sud, refugiații vietnamezi care părăseau țara cu barca erau numiți *boat people* „oamenii bărcilor“.

Eufemismul apare frecvent în limbajul militar pentru a masca realitatea crudă a războiului: *collateral damage* „pagube colaterale“ – expresie devenită celebră din cauza cinismului ei, care indică moartea accidentală a populației civile în timpul unui conflict; *kinetic targeting* „țintire cinetică“ – eufemism curent pentru lansarea de bombe din avion; există și aici o specializare: dacă este vorba de aruncarea de manifeste și fluturași, procesul e numit *soft targeting* „țintire blândă/delicată“.

Concluzii

1. Problema manipulării prin cuvânt este specifică nu numai limbii române, ci și altor limbi din interiorul altor culturi. Altfel spus, este o problemă... „globală”.

2. Manipularea poate avea și efecte benefice, nu numai nocive: în negocieri, în terapia verbală, în strategiile de marketing, în relațiile dintre prieteni/îndrăgostiți etc. Cu toate acestea, în situațiile semnalate se preferă un alt termen în locul celui de *manipulare*: *convingere, influențare, negociere*, uneori *manipulare pozitivă*.

3. Manipularea prin limbaj contribuie la instaurarea și apoi la consolidarea unei Puteri. Tabuizarea excesivă a unor cuvinte, eufemizarea fără limite poate duce la o manieră de exprimare vagă, imprecisă, cu estomparea referentului până la negarea funcției de desemnare. Ar lua naștere, astfel, un limbaj hipercodificat sau chiar un non-limbaj.

Bibliografie

- Ciorogar 2007: Beniamin Ciorogar, *Practica discursivă și patologiile comunicării politice*, <http://tonyss.wordpress.com/2007/06/25/practica-discursiva-si-patologiile-comunicarii-politice>.
- Rovența-Frumușani 1994: Daniela Rovența-Frumușani, *Introducere în teoria argumentării*, București, Editura Universității.
- Slama-Cazacu 2005: Tatiana Slama-Cazacu, *Deceniul iluziilor spulberate*, București, Capitel.
- Stoichițoiu Ichim 2001: Adriana Stoichițoiu Ichim, *Vocabularul limbii române actuale. Dinamică. Influențe. Creativitate*, București, ALL.
- Dragoș Vlad Topală, *Limbajul războaielor*, http://www.lists.village.virginia.edu/sixties/HTML_docs.
- Silvia Pitiriciu, *Elemente de jargon: conflictul din Irak*, http://www.lists.village.virginia.edu/sixties/HTML_docs.
- <http://www.seductierapida.ro/cuvintele.html>

Contributions regarding the study of the manipulation by the word

As early as ancient times the philosophers and speakers were used to study the language in order to develop the secrets that reveal it's power. Thos is due to the fact that people's capacity to communicate is a sine qua non condition of the success in each domain. The human being essential feature to communicate by the words is a sublime gift, an

advantage. The words offer the possibility to supply the communication between people with a concrete aspect considerate as some tools of the thinking and an emotional self expression.

During the last years communication sciences deal more and more with the words' power and with their results in communication. The words' contribution in diverse social environments may be favourable but in some cases they also may be harmful. The latter refers to the case when the abusive usage of the words (through semantic distortion, the meaning's change, the excess of foreign words instead of traditional words in order to hide the reality) leads to the distortion of the communication. Sometimes, the language serves for a lie, a persuasion, a manipulation. The manipulation through the language contributes to the setting up and consolidation of the Power (by the political, economical, advertising/commercial, religious nature). So, people use interesting verbs, epithets and hyperboles, nouns with modified meaning which would function as some clichés in order to hide the reality. So, as a result of the manipulation, the communication credibility can be annihilated.

Chișinău, Republica Moldova